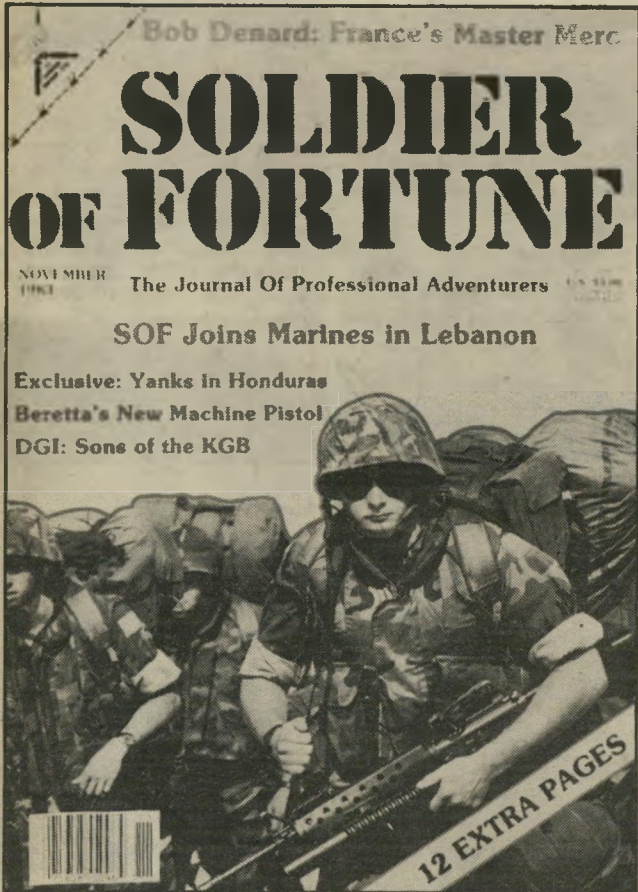

עורכי ירחון של שכירי-חרב מיקצועיים, בעלי נטיות נאציות וסאדיסטיות ביקרו בארץ כאורחי צה"ל וחיל-הצנחנים — ומתכארים בכך!

שער ירחון שכירי-חרב לשווא יהודים ולאחוב את ישראל

נוראה, וכי המארחים פשוט לא ידעו מיהם האורחים. אך לשכירי-חרב לא איכפת. כמו הפאשיסטים בכל העולם הם מתעבים יהודים, אבל מעריצים את ישראל. את הפלישה ללבנון, לפני שלוש שנים, הם ליוו בדברי הלל ושבח. עכשיו הם עורכים הרשמה לסיוור נוסף בארץ.

גיורא נוימן

סיפק להם עיסוק גברי ומעניין ותחושת-ערך עצמית.

רגשות דומים להפליא פיעמו, 55 שנה לפני-כן, בקרב החיילים המ- שוחררים בגרמניה, שהתקבצו בקבר צות-שוליים סהרוריות סכיב רמויות כמו אדולף היטלר.

כמהרה נתגבשה בארצות-הברית קבוצה קטנה של מאוכזבים. שגם עיברו מצע פוליטי. עיקרו: יש להי- להם בקומוניזם בכל רחבי העולם — כבירת הממשלה או על אפה וחמתה. הירחון אס-אראף הפך להיות ביטאונם.

מאז מלווה הירחון את כל המיל- חמות המלוכלכות בעולם. לעורכיו יש קשרים מצויינים עם הרוזנים ה- דרום-אמריקאיים. הוא מפאז ומשבח את פלוגות העינויים במרכז-אמריקה. עוקב אחרי עלילות-הגבורה של שכירי- רייהחרב כאנגולה ובקונגו, ומשמש שופר למישטרים פאשיסטיים באסיה. במהרה הוא הפך לירחון המיקצועי של כל שכירי-החרב בעולם. בין רפיו הם מוצאים מירע חיוני על חידושים והמצאות כציוד המיקצועי שלהם, ושם הם גם יכולים לפרסם את עצמם או להיענות להצעות-עבודה.

רוברט בראון, העורך הראשי של אס-אראף, היה מקורב בעבר לקבוצה ניארונאצית. כשהציעו לו חבריו להשתתף בניסיון לרצח הנשיא קנדי, הוא היסס וסירב. אולם הוא לא

סוחרים המלות ב"יד ושם"

עסקני הקהילה היהודית ב- ארצות-הברית התפוצצו מכעס. עורכי סולגר אוף פורצ'ן, הירחון המיקצועי של שכירי-החרב, דיווחו לכל יהודי אמריקאי, ללא הכול- השקפה פוליטית, היתה זאת סטי- רתילחי. בארצות-הברית, ולא רק ב- קרב היהודים, ידוע הירחון כתועבה.

סאדיזם בע"מ

על אופיו של אס-אראף ועל קהל הקוראים שלו מלמדים מדורים המודעות שבו, יותר מאשר מאמרי-המערכת והכתבות. ניתן למצוא שם כל מה שיכול להרנין את נפשו של סאדיסט מופרע וצמא-דם. תמורת דולארים מעטים מציעים לקורא ולקוראת גולגולת-אדם אורינונאלית, תקלוטים של נאומי היטלר, סמלים ומדים נאציים, וכלי-נשק מכל הסוגים.

המונה כלי-נשק מקבל באס-אראף משמעות רחבה ביותר. המפרסמים מציעים, למשל, ערכות הישרדות, הכוללות רובה-צלמים, חליפת חגור, רימונים, אזיקים ותער. ניתן להשיג גם כלי-ניתוח לצורכי שעשוע, אבדו לך עיטורים שקיבלת בצבא ארצות-הברית, בוורמאכט או בס"ז תוכל להשלים את המלאי, ברצונך לחסיר את ראשו של יריבך בשבריר שניה! מוצעת לך חרב סמוראי, את צנועה יותר, ברצונך רק לרשש בסךו תוכל להשתתף בסכין-גורקא מעוקלת, המזכירה בצורתה בווראנג. אתה עומד לנסוע עם הבהורים לביקור בג'ונגל לרשותך, חליפת עסקים (כך זה מתואר שם), הכוללת קסדה, חגור, רובה מכודן ורובה של חצי-רועל, למעולה שקטה. לא נאקד גם מקומם של כלבים מגוע רוטווילר או רועה גרמני, שאומנו לטרודף בני-אדם, לצד מיני-עוזי אופנתי.

המערכת מציעה לקוראים חולצות-טי עם הדפס דיוקנותיהם של מצביאים מפורסמים, כמו נפוליון, מאטון וארווין רומל הגרמני. היא גם מציעה מינוון עצום של סיפורות מיקצועיות. כמו למשל: המדריך המלא לטרקנים מלוכלכים - במילחמה, בעסקים ובפוליטיקה; כיצד לחלףף זהות - ולזכות בתעודות אמריקאיות חדשות; מדריך טכני לרצח השכיר; המלאכים השחורים - ההיסטוריה של יחידת העילית ס"ס; אנחנו פילסנו את הדרך - התרפקות נוסטאלגית על עלילות וייטנאם, ובין שאר הספרים, גם אפתעה: מילחמות ישראל-ערב מאת חיים הרצוג.

לא מיקרה הוא, כי בדוכני העיתונות בארצות-הברית ניתן למצוא את סולגר אוף פורצ'ן במדור אחד עם סוג מסויים של פורנוגרפיה - על המדף המיועד לסאדיסטים.

מודעות בירחון שכירי-החרב

חיילי צה"ל דומים לגיבורי-הס"ס

מסר לשליטנות על המזימה. הדבר נתגלה במיקרה, בעת חקירת רצח קנדי.

במשך השנים היה בראון מעורב בגיוס אנשים למחרת הרודות הלכנה, ובאימון צבאות פרטיים בכל רחבי תבל. הוא גם פעל כמאמן בלתי-רשמי של סוכני סיא-יא במרכז אמריקה, באגף הטרקנים המלוכלכים. כלומר: ברצח ובחבלה.

לצידו של העורך עובדים בירחון כמה אלופי-מישנה ברימוס, בעלי קשרים עם אירגונים נאציים בדרום אמריקה, ותת-אלוף (מיל') אחד, בשם ג'ון זינגלאוב. אותו זינגלאוב הוא גם ראש הסניף האמריקאי של האירגון האנטי-שמיי הידוע לשימצה הליגה האנטי-קומוניסטית העולמית.

אחד התומכים המובהקים בירחון הוא המיליונר לינדון להדרוש, שהיה בשנה שעברה מועמד עצמאי בבחירות לנשיאות. להדרוש ניהל מאבק

מיוסרי הירחון בחרו את שמו

בקפדנות: סולגר אוף פורצ'ן הופך בקיצור לאס-אראף - ראשי-תי- בות המזכירים את אס-אראבי (באמה ריקאתי: "בן-זונה"). והוא אכן עושה שימוש נרחב בראשי-התיבות של שמו. כותרת-המישנה שלו היא: "עיתון של הרפתקנים מיקצועיים."

עיתון זה נוסד בכולדר, קולורדו, לפני 10 שנים, על-ידי ותיקי מיל- חמת וייטנאם, שלא יכלו להשלים עם התבוסה. באותה שנה, ב-1975, חזרו הביתה רבנות חיילים, פגועים בנפשם ובגופם, כשבליים משטמה עזה נגד ממשלתם, אשר שלחה אותם לטבח הנפשע. בורדים מבין החוזרים פיתחו רגשות פוביים: היה צריך להתעקש עוד, להפציץ עוד, להשמיד עוד, לטבח באוכלוסייה של דרום-מזרח אסיה - עד לניצחון. אנשים אלה נפרדו משרה-הקטל בריגשות-צער. הוא היה עבורם בית,

לקוראיהם בגאווה על ביקורם ביש

ראל. לא היה זה סתם ביקור-תיירות. אנשי-הירחון היו אורחים רישמיים של צה"ל ושל חיל-הצנחנים, בור עידה בינלאומית לענייני צנחנים.

למי שאינו בקי בנטייתם הפך ליטיות של האורחים, התברר הדבר כבר באחת הפיסקות הראשונות של הדיווח, שבה תואר אחד מהם כהתל- הבות כך: "כשהבש את קסדת הצנחנים הוא נראה כבדוק כמו אוטו סקורצני" סקורצני היה איש הס"ס ומפקד יחידת-צנחנים נאצית במילח' מתי-העולם השניה, ששיחררה את מוסוליני אחרי שנכלא.

האמריקאים אודהי הנאצים עשו, כמובן, את המסלול המחייב את כל האורחים הרישמיים בישראל: טיפוס על פיסת-המצדה וסיוור ביד ושם.

* חייל של מזל! כנינו מקובל לשכירי-חרב.